

jestli tak učinil a nepřekáží mu v držbě ani exekut ani jeho lidé nebo svršky, má tedy plné držení nemovitostí, o něž jde, bylo by nové odevzdávání zbytečné a, je-li ho třeba, dlužno přenechatí úvaze Státního pozemkového úřadu, jenž nejlépe ví, je-li už v plné držbě fysické čili nic. Proto výrok rekursního soudu upraven tak, jak se stalo. Ke zrušení provedeného výkonu exekuce mohlo by dojíti jedině tehdy, kdyby výkon ten podle práva obstát nemohl, tedy na př. kdyby výkonný orgán byl odevzdal nemovitost nebo vůbec věc, jež předmětem exekuce nebyla, tedy na př. jiný pozemek exekutův, než které v exekučním návrhu byly uvedeny, zejména pozemek k převzetí neurčený nebo pozemek cizí vůbec nezabraný a pod. Ale něco takového se netvrdí a proto prvý soudce úplným právem výkon zrušil namísto aby nařídil jeho opravu a doplnění.

Čís. 6902.

Pozemková reforma.

Státní pozemkový úřad nemůže odvolati výpověď ze zabraného majetku konkludentními činy svých orgánů; rozhoduje pouze písemné vyřízení.

I kdyby výpověď byla dána vzhledem k předchozí dohodě neprávem, jest účinnou, vešla-li v právní moc; onu okolnost bylo namítati proti výpovědi samé, nikoliv teprve proti exekuci vyklizením ze zabraného majetku.

(Rozh. ze dne 15. března 1927, R II 77/27.)

Soud první stolice zamítl návrh majitele zabraného velko-statku, by exekuce vyklizením zabraného majetku byla prohlášena nepřipustnou. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel zakládá svůj odpor proti povolené exekuci ve stížnosti na krajský soud, na kterou se v dovolací stížnosti odvolává, na to, že prý Státní pozemkový úřad konkludentními činy odvolal výpovědi, tvořící exekuční titul. Stěžovatel je tu na zásadním omylu, domnívaje se, že úřad tak jako soukromá strana může jednati i konkludentními činy. Pravda sice, že úřad a tudíž i Státní pozemkový úřad, uzavíraje smlouvy, má postavení strany, ale proto přece nepřestal co do způsobu svého jednání býti úřadem, a může prohlášení svá platně činiti i tu jen tak, jak to povaha jeho úřadu vyžaduje a dopouští a jak to na všeobecných normách pro úřední emanace a ve zvláštních předpokladech pro ten který úřad daných stanoveno jest. Neboť i tehdy, když úřad činí nějaký smluvní návrh nebo smluvní návrh druhé strany přijímá, jest tento jeho disposiční akt jeho usnesením nebo rozhodnutím a musí i toto usnesení neb rozhodnutí vydáno býti tak, jak to dle uvedených norem a vnitřního

zařízení úřadu náleží. Předchozí jednání úředních orgánů spadají jen pod pojem vyjednávání, jaká ani při soukromých stranách nejsou závazna. Lze se domyslet, kam by to vedlo, kdyby stanovisko stěžovatelovo mělo uznáno býti za správné. Nemůže se žádná ve věciúčastněná strana nikdy na to odvolávat, co šetření konající úředník za projednávání věci prohlásil, neboť není to závazným, ani kdyby byl se vši určitostí učinil slib, že dispozice schválena bude nebo že bude učiněno opatření to neb ono, nýbrž vždy sluší vyčkati, až jak vyřízení písemní, které teprv představuje usnesení, rozhodnutí neb opatření úřadu, dopadne, a jen toto platí, byť bylo ve zjevném rozporu s dřívějším prohlášením úředníka konavšího šetření. Neprávem tedy se odvolává stěžovatel na jakési domnělé konkludentní činy Státního pozemkového úřadu, záležející v jednání jednotlivých orgánů úřadu toho. Zejména dlužno také vytknouti, že ačkoli stále mluví ve stížnosti o jakési dohodě ze dne 28. února 1923, přece nejen že netvrdí, že o ní existuje řádný písemný akt vízící i Státní pozemkový úřad, nýbrž ani neudává přesný její obsah, takže tento je úplně v mlhách, nehledíc ani k tomu, že ani neudává, kde a mezi kým se ta tvrzená dohoda státi měla, kdo jednal za Státní pozemkový úřad a kdo za stěžovatele. Jinak však mluví jen o konkludentních činech, záležejících »ve vyjednávání« s ním a následovavších výpovědích exekuční titul tvořících. Ale i kdyby udánlivá dohoda byla řádným usnesením neb rozhodnutím Státního pozemkového úřadu její vízícím a měla takový obsah, že by rušila zcela nebo z části dřívější opatření Státního pozemkového úřadu, neměla by pro otázku, zda výpovědi tvořící v projednávaném případě exekuční titul, byly jí dotčeny, žádného významu, neboť ona výpověďem těm předcházela a nemohla se jich tedy dotýkati, nýbrž naopak výpovědi ty jako pozdější úkon mohly se dotýkati dohody. Dohoda prý stala se dne 28. února 1923, ale výpovědi datují ze dne 13. března 1925 a 11. května 1925, a pakli by byla i na krásně ta která výpověď dohodu — předpokládaje její závaznost pro Státní pozemkový úřad — mařila, měl se stěžovatel hájiti proti výpovědi a nikoli nechati ji vejíti v právní moc a nyní věc převraceti na ruby, ba přímo stavěti ji na hlavu a odporovati výpovědi s odvoláváním se na úkony jí předcházející, jež naopak právě jí změny doznaly, pokud by s ní byly bývaly v odporu. On arcí praví, že z důvodu dřívějšího jednání nebral výpověď vážně, ale to právě byla jeho chyba, neboť měl ji bráti vážně a brániti se proti ní. Kdo nebere vážně žalobu a dá se kontumacovati, musí tuto nevážnost vůči úřední obsílce odpykati. A tak to je i se stěžovatelem, kdyby na krásně vše pravda bylo, jak on líčí, a kdyby všecky jeho úsudky a závěry, jež z toho činí, byly správnny, ačkoli nejsou, takže by pravdu měl, když tvrdí, že mu výpověďmi bylo ukřivděno. Jestli stěžovatel ve své stížnosti shrnuje: 1. že Státní pozemkový úřad věděl tak dobře, jako on, že v důsledku dohody z února 1923 nebyl oprávněn dávat mu výpověď roku 1925, 2. že když Státní pozemkový úřad po výpovědi nastoupil cestu smluvního vyjednávání, byl by stěžovatele musil upozorniti, že zaujímá stanovisko, že výpověď nepovažuje za odvolanou, jak stěžovatel to činil, nýbrž že obživne, bude působiti dále, když vyjednávání zůstane bez výsledku, 3. že by se věc

měla jinak jen tehdy, kdyby Státní pozemkový úřad nebyl sám k vyjednávání dal podnět, na př. kdyby byl na základě výpovědi žádal vyklizení a stěžovatel dělal obtíže, takže by třeba bylo vyjednávání, tedy je bezpodstatnost všech těchto vývodů patrna, neboť ad 1. i kdyby Státní pozemkový úřad nebyl býval oprávněn dáti mu výpověď, tedy přece právoplatná výpověď tvoří právo, i když byla dána neprávem a mohla býti v cestě stížnosti zvržena, tvořit právo to zrovna tak, jako rozsudek pro zmeškání vydaný na bezdůvodnou žalobu, který žalovaný mohl zameziti, ale lehkomyšlným promeškáním roku nezamezil, ad 2. rozumí se vždy samo sebou, že když vyjednávání o novou úpravu záležitosti nepovede k cíli, zůstane v platnosti úprava posavadní, neboť jinak by to mohlo býti jen tehdy, kdyby se stará úprava záležitosti souhlasně zrušila výslovně bez ohledu na výsledek nového jednání, ad 3. vyšel-li Státní pozemkový úřad stěžovateli vstříc, že byl ochoten učiniti mu ústupky ze svých práv nabytých právoplatnou výpovědí, tedy když jednání se rozbilo a k ústupkům nedošlo, nemůže to stěžovatel vykládati na úkor Státního pozemkového úřadu a jeho práv, v nichž se přece ničeho nezměnilo.

Čís. 6903.

Byl-li postup pohledávky proti eráru oznámen pouhou doložkou na faktuře, příslušný státní úřad pak uznal takto vykázané ohlášení postupu, nemůže erár napotom namítati, že postup nebyl řádně vykázán podle nařízení ze dne 24. října 1897, čís. 251 ř. zák.

(Rozh. ze dne 16. března 1927, R I 114/27.)

Žalující záložna domáhala se na státu zaplacení pohledávky, jež prý jí byla postoupena firmou K. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, ježto žalobkyně nepředložila zvláštní listiny o postupu, jak jí vyžaduje nařízení ze dne 24. října 1897, čís. 251 ř. zák. k účinnosti postupu proti eráru. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatelka v tom, že soudu první stolice nepostačila k průkazu toho, že firma K. postoupila žalobkyni své pohledávky, doložka postupu na účtech, že neprávem vyžaduje předložení zvláštní listiny o smlouvě postupní, čehož prý nežádá nařízení čís. 271/1897, a že nespátřuje uznání postupu v tom, že bylo žalobkyni placeno, z čehož patrna, že pokladna obdržela po rozumu §u 2 zvláštní příkaz, aby platila žalobkyni a nikoli firmě K., tedy že nemělo Ministerstvo Národní Obrany námitek a pochybností o postupu pohledávek firmy K. žalobkyni, o čemž ovšem měly býti obě vyrozuměny. Nesprávně prý uvádí soud první stolice, že výplatou peněz žalobkyni bez listinného průkazu byl porušen předpis citov. nařiz. čís. 271/1897 a že nelze proto shledávati v jednání státního orgánu projev vůle žalovaného státu; z doložky postupu na účtech je prý zjevno, že jde o pravý postup a ne o postup k vybrání. Odvolání je opod-